

Nr 752

Av herr Augustsson, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 120, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

(Lika lydande med motion nr 911 i Andra kammaren)

I Kungl. Maj:ts proposition nr 120, angående beskattning av traktamentsersättningar, föreslås en liberalisering av skattereglerna för ifrågavarande beskattning. Genom de föreslagna ändringarna kommer den olikhet i beskattning av statliga och privata traktamenten, som för närvarande finnes, att till stor del elimineras.

Dock är att märka att i de fall då traktamentsersättningar ej utgår för fördyrade levnadskostnader, föreslås i propositionen ingen ändring i nuvarande bestämmelser. Rättspraxis som har utbildats på detta område har inneburit en mycket restriktiv behandling av gjorda framställningar om skatteavdrag för ifrågavarande kostnader.

Genom den strukturförändring som det svenska samhället nu genomgår, har ett allt större antal människor fått en arbetsplats som ligger långt ifrån bostadsorten. Endast till en mindre del av dessa arbetstagare utgår traktamentsersättningar. Om propositionens förslag genomföres, kommer de arbetstagare som erhåller traktamenten från arbetsgivare att erhålla dessa skattefritt, medan den arbetstagare, som gör exakt samma resa till sin arbetsplats och med lika lång bortovaro från hemmet (men ej har traktamente), som regel ej heller i fortsättningen får avdrag för sina fördyrade levnadskostnader.

Med stöd av det anförda föreslår jag,

att riksdagen i samband med behandlingen av proposition nr 120 måtte besluta att till 33 § kommunalskattelagen göra ett tillägg innebärande att fördyrade levnadskostnader vid hel dags bortovaro från hemmet skall utgöra avdragsgill kostnad.

Stockholm i april 1963

Gillis Augustsson